

«Να διακρίνω το καλό από το κακό»

/ Γνώμες

• Του Πρωτοπρεσβυτέρου Θεμιστοκλή Μουρτζανού, Δρ. Θεολογίας.

«Όλα τα πνευματικά αγαθά γεννιούνται από τη γνώση εκείνη που διακρίνει το καλό απ' το κακό, η οποία μάλιστα βρίσκεται μέσα στη φύση μας» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Ο σκοπός της ανατροφής του ανθρώπου, όπως και της παιδείας, είναι να τον βοηθήσει να παλεύει στη ζωή του για το καλό. Κι όμως αυτό είναι που δεν γίνεται στους καιρούς μας ή, τουλάχιστον, δεν φαίνεται να έχει ορατά αποτελέσματα. Μπορεί η πλειονοψηφία των παιδιών και των νέων να ακολουθούν έναν δρόμο πνευματικά, κοινωνικά και ηθικά υγιή, όμως ο θόρυβος γίνεται από την πλευρά εκείνων που δεν εννοούν να διακρίνουν το καλό απ' το κακό ή, ακόμη κι αν δείχνουν ότι το αντιλαμβάνονται, δεν είναι σε θέση να το εφαρμόσουν έμπρακτα.

Έχει πλεονάσει ο εγωκεντρισμός στους καιρούς μας. Η αίσθηση ότι έχω δίκιο ή, ακόμη κι όταν δεν έχω, εντούτοις πιο πολύ άδικο έχουν οι άλλοι. Μερίδα πολιτικών, που τους ακολουθούν και πολίτες, σπεύδουν να αποδώσουν το κακό, το οποίο κάνει θόρυβο στην κοινωνία, στην κοινωνική και οικονομική ανισότητα. Στην πάλη των τάξεων που γεννά αδικίες. Σπεύδουν να αμνηστεύσουν τους θύτες του

κακού, διότι δεν είχαν όλα όσα θέλουν στη ζωή τους. Αν κάποιος όμως δει στοιχεία, τόσο ερευνών, όσο και μέσα από την καθημερινότητα, θα διαπιστώσει ότι θύτες του κακού είναι πολύ συχνά όσοι τα έχουν όλα και κάνουν την επανάσταση εις βάρος της ανίας που τους διακατέχει, επειδή έχουν βαρεθεί να τα έχουν όλα. Εκμεταλλεύονται και κακοποιούν τους αδύναμους, ζώντας μέσα τους ένα αίσθημα αυτοδικαίωσης ότι έτσι κυριαρχούν και εξουσιάζουν, είναι οι «έξυπνοι», είναι οι «δυνατοί», είναι εκείνοι που βγαίνουν μπροστά και οι άλλοι ασχολούνται μαζί τους. Γι' αυτό και το κακό δεν κάνει διακρίσεις τελικά. Αλλού βρίσκεται η ρίζα του.

Ο πνευματικά ακαλλιέργητος άνθρωπος, αυτός που ακολουθεί τον συρμό των καιρών, στην πραγματικότητα έχει υποταγεί στο κακό που δεν τον ενοχλεί ότι υπάρχει. Η συνείδησή του έχει φιμωθεί, συνήθως από τον ίδιο. Ακόμη κι όταν του υποδεικνύεται το κακό που πράττει ή απειλείται με την εφαρμογή νόμων που η κοινωνία ορίζει, για να μη γίνει ζούγκλα, θα βρει τρόπο να κάνει αυτό που θέλει. Διότι το κακό, ενώ στην πραγματικότητα είναι η άρνηση του καλού, η άρνηση της αγάπης, η άρνηση του Θεού και δεν υφίσταται από μόνο του, λαμβάνει πλέον υπόσταση, καθότι ο εφαρμοστής του αισθάνεται καλά μαζί του. Το απολαμβάνει. Το «εγώ» του είναι το κλειδί. Δεν τον ενδιαφέρει αν ο άλλος πονά. Δεν τον ενδιαφέρει αν στο μέλλον θα βρεθεί και ο ίδιος στην ίδια θέση. Δεν τον ενδιαφέρει η δικαιοσύνη, ούτε των ανθρώπων ούτε του Θεού. Αν κερδίζει αυτός, αν απολαμβάνει αυτός, τότε όλα είναι εντάξει.

Ζούμε σε μια εποχή στην οποία γίνεται λόγος για το κακό, χωρίς όμως ο άνθρωπος να νιώθει ότι υπάρχει ένας νόμος αιώνιος: αυτός της συνείδησης. Χωρίς να πιστεύει ο άνθρωπος στον Θεό και στη συνέχεια της ζωής, καθώς όλα κινούνται στην προοπτική του μηδενισμού. Και όποιος δεν αισθάνεται ότι λογοδοτεί στη συνείδησή του και στον Θεό τελικά, γιατί να μην επιλέξει το κακό, αν μπορεί, αφού και η εποχή μας καθημερινά το εξωραΐζει στον βωμό του «τι αρέσει».

Θέλει δουλειά πολλή και στην οικογένεια και στο σχολείο, αν θέλουμε να βγούμε σε ένα ξέφωτο αγάπης, καλοσύνης, Θεού.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com